

det er i Virkeligheden en Stilling, der svarer til en Departementschefsstilling. Ifølge Loven har han Ret til direkte Referat for Ministeren i alle Sager, og han benytter den i alle disse Tilfælde, hvor der er Tale om Embedsbesættelser. Nu er en Ministers Embedsgerning i Ministeriet den, at man hver Dag faar en Bunke Sager, maaske 30—40—50 Sager, refereret, man har ikke Tid til selv at gaa Dokumenterne igennem, men maa træffe sine Afgørelser alene paa det mundtlige Referat fra Departementschefens Side. At der kan komme Fejl og Forglemmelser, er der ikke noget at sige til, men den Fordring maa uvægerlig stilles, at man ikke er udsat for at faa bevidst urigtig Besked. Dernæst maa man huske paa, at Embedsstillingen forudsætter et, om ikke dagligt saa dog meget hyppigt, Samarbejde med Ministeren. Hvorledes skulde det være muligt at have Samarbejde med en Mand, som man maa tildele alvorlige Irettesættelser og Misbilligelser af en saadan Natur, som der her kunde være Tale om? Det vilde i Virkeligheden udelukke det personlige Samarbejde. Det er blandt andet en Forskel mellem disse Embedsstillinger og andre Embedsstillinger, hvor man ikke har det daglige Samarbejde, at der kan det bedre gaa selv med en grov Tilrettevisning, men skal man samarbejde daglig, maa der være et godt Forhold og et Tillidsforhold mellem de to Embedsmænd.

Endelig skal jeg ogsaa her fremhæve, at dette Spørgsmaal selvfølgelig ogsaa har været drøftet i et Ministermøde, og at alle mine Kolleger vare enige med mig i, at der ikke kunde træffes nogen anden Afgørelse.

Dernæst er der Dr. Muus' Erklæring af 18. Januar. Jeg skal ganske overlade til hvert enkelt Medlem at dømme om, hvorvidt den er overensstemmende med de faktiske Forhold eller ikke. Jeg vil blot lige læse den op og saa læse op, hvad Dr. Muus skrev i sit Indlæg om, hvad han vidste paa det Tidspunkt, da han afgav Erklæringen. Han skriver altsaa den 18. Januar: „Alt, hvad Sundhedsstyrelsen har kunnet faa oplyst, siden de i Klagen nævnte Rygter først forebragtes os, være sig ad tjenstlig Vej, ved privat Forespørgsel og ved personlige Iagttagelser de talrige Gange, hvor et af Medlemmerne var sammen med Distriktslæge Langhoff, har kun vist, at Anklagen for Misbrug af Alkohol er uberegtiget. De Sigtelser, der ikke tidligere have været bragte til Sundhedsstyrelsens Kundskab, ville nu blive nærmere under-

søgte, antagelig ad politimæssig Vej“. Det sammenholder jeg med det, jeg citerede før, at han altsaa paa det Tidspunkt, da han afgiver denne Erklæring, ved, at Resultatet af Undersøgelsen Sommeren i Forvejen var, „at Dr. Langhoff ved Sammenkomster og festlige Lejligheder let nød mere Spiritus, end han kunde taale, og at han derunder kunde vise Uforsigtighed og Mangel paa Hensyntagen til Omgivelserne, men at han i det daglige Liv saa godt som aldrig nød Spiritus, samt at hans Person ikke var præget af noget Misbrug deraf, ligesom han i sin Virksomhed som Læge paa dette Punkt var uangribelig. Hvad jeg saaledes erfarede, foranledigede, at jeg under Samtalen paamindede ham om at vise den største Forsigtighed i Fremtiden, og det senere passerede taler for, at denne Paamindelse har været fuldt effektiv. Jeg skal i denne Sammenhæng bemærke, at det i Anledning af Redaktør Reventlows Klage optagne Politiforhør i det væsentligste har givet det samme Billede af Dr. Langhoff som de af mig fremskaffede Oplysninger, omend Forhørene langt stærkere fremhævede Dr. Langhoffs uheldige Optræden ved de Lejligheder, hvor han var paavirket af Spiritus.“ Sammenholder jeg disse to Erklæringer, kan ethvert Menneske dømme om, hvorvidt Erklæringen af 18. Januar er fuldt overensstemmende med den anden.

Dernæst sige de Herrer, at jeg i min Kendelse ikke har omtalt den af Professor Christiansen afgivne Erklæring om dette Punkt. Ja, snart bebrejder man mig, at jeg har skrevet for meget, og snart, at jeg undlader noget. Den Erklæring fra Professor Christiansen, der kom i sidste Øjeblik, forandrede ikke mit Syn paa Sagen det allerringeste, den var i Virkeligheden ikke andet end en Bevidnelse fra hans Side om, at han vilde have sagt akkurat det samme som Dr. Muus. Det fører min Tanke hen paa noget, som jeg har hørt før i Dag i Skranken paa den anden Side af Gaden, hvor en Defensor sagde: „Jeg forsikrer den høje Ret om, at jeg vilde have handlet akkurat paa samme Maade“.

Saa har man bebrejdet mig, at Dr. Muus blev afskediget straks. Jeg bad Dr. Muus om at søge sin Afsked, jeg har sagt, at han kunde selv bestemme Tidspunktet, naar han vilde søge den inden 1. April. Nogle Blade have insinueret, at det gjorde jeg naturligvis af Hensyn til mig selv. Jeg sagde udtrykkelig til Dr. Muus: De maa her udelukkende handle af Hensyn til Deres egen Interesse og ikke tage Spor af